

Showracer perikelen

De enorme opkomst van de showracer de afgelopen 25 jaar lijkt in Europa, waaronder Nederland, de bovengrens te hebben bereikt. Van enorme stijging is geen sprake meer, er lijkt een soort verzadiging te zijn ingetreden. Niet alleen bij ons, want we lopen keurig in de pas met onze oosterburen, die in het jaar van oprichting al meer dan 100 leden konden registreren, maar waar nu de aanwas ook vrijwel tot staan is gekomen.

Tekst: Jos de Poel

Aquarellen: Volker Lortz

Het leek welhaast of in het begin iedereen showracers op zijn hok wilde

De alsmaar stijgende vraag en daarbij een matig aanbod, waarbij de aanschafprijzen opliepen tot ver boven de 100 euro, voor soms hele matige dieren. Niet zelden zaten er meer dan 100 Showracers in de verkoopklasse op grote buitenlandse shows. Je kon het eigenlijk wel een beetje aan zien komen, dit kon zo niet door gaan, nu lijkt de grens te zijn bereikt, mede door een gestage terugloop van de totale duivenhobby.

Waarom dan dit verhaal? Door de enorme veranderingen in het ras de afgelopen jaren, was het noodzakelijk alles weer eens te actualiseren

Daarbij kwam, dat een aantal actieve fokkers de laatste tijd om uiteenlopende redenen afscheid nam van Showracers. Vergrijzing zal hierbij ongetwijfeld een rol bij hebben gespeeld, al gaf de Gelderlandshow nog een enigszins positief beeld. De snelle ontwikkelingen in het ras en de omschakeling van Duitse type naar Amerikaanse type speelde hier een minstens even grote rol. De Amerikaanse

Groep Amerikaanse Showracers. Amerika ligt voor de meesten van ons erg ver weg.

standaard wijkt in wezen qua tekst niet af van de onze, maar onze interpretatie van met name de omschrijving van het begrip 'atletisch' maar ook gezichtslengte en snavelsubstantie, bleken totaal in een ander licht te komen staan. De nieuwe Showracer die volgens de Europese standaard beoordeeld diende te worden, was nog steeds dezelfde duif, maar diende heel anders bekeken te worden. Ook namen we definitief afscheid van ronde koppen, en de spitse snavel en van wat soms wat oneerbiedig werd betiteld als dikke Duitse dieren. Dit was weer een reden voor een aantal fokkers om dieren vanuit Amerika naar Nederland te halen, om zo versneld dit ideaalbeeld te bereiken. Er kwamen inderdaad kleinere elegantere types.

Doffer- en duivinnenkop. Men houdt zich in Duitsland de laatste jaren strak aan de Amerikaanse standaardnormen waarmee de wat zwaardere Duitse types sterk aan het afnemen zijn.

Duivin dominant rood, het aantal fokkers in Duitsland is groter. De kwaliteit van topdieren is inmiddels gelijk aan die in het land van oorsprong.

1.0 Geelzilver schimmel x 0.1 geelzilver geband.

Dit is nog even fantasie, de ijsracer.

De reeds genoemde massievere snavels en meer getrokken kopbelijningen, met zichtbaar meer lengte in het gezicht had weer tot gevolg dat de fokkers die met Duitse dieren zaten, enkele jaren in de gelegenheid gesteld moesten worden om hier op in te haken. Zij konden zich verzekeren, zo werd gedacht, om dat doel te bereiken van nafok uit deze geïmporteerde Amerikanen.

Uiteindelijk leidde dit alles er toe, dat fokkers van geïmporteerde dieren vonden dat de inspanningen en investeringen die zij gedaan hadden, onvoldoende door de keurmeesters beloond werden. Gelijktijdig zat er onvrede bij de fokkers die de inhaalslag moesten maken, zij vonden dat hun dieren te hard werden aangepakt alsof ze plots niet meer aan de standaard zouden voldoen. Een moeilijke zaak, het draaide om de interpretatie van de Duitse naar de Amerikaanse standaard en dat terwijl de Europese standaard al die tijd leidraad was en bleef. Een moeilijk uit te leggen dilemma. Er zat echter méér dan voldoende tijd (ruim drie jaren) tussen de eerste importen én de eerste keuringen op het nieuwe type, waar al snel de winnende dieren bij zaten. Op de keurkaarten van de ouderwetse types werd er voorzichtig gewag gemaakt, zonder puntenaftrek. Het bleef een kwestie van heel veel liefde. Een enkele afhaker schakelde over naar de nieuwkomer, de Kleurpostduif, een ras dat nieuwe mogelijkheden bood. Dat is dan weer het mooie van onze liefhebberij, je kunt probleemloos overschakelen op een ander ras. De spanningen en terugloop staan niet voor een specifiek Nederlands probleem, ook in een aantal landen als Duitsland en Frankrijk ontstonden problemen. Op de laatst gehouden clubshow in Duitsland, waar normaliter tussen de 600 en 800 Showracer zitten waren het er nu slechts 477. Een van de winnende dieren was een bonte van John Raaymann. Er ontbraken een fors aantal inzenders, terwijl de zaal tijdens de jaarvergadering toch tot de laatste plaats was bezet.

Randverschijnselen

Ik was al een tijdje van plan om eens aandacht te schenken aan duivenkunstproducten, daar slingert nogal wat van rond op het internet. In ons land hebben we niet zo veel van die artiesten, ik ken persoonlijk enkel schilderijen van Jan Hatzmann en Jan de Jong, dan hebben we het wel zo ongeveer gehad. Hoogste tijd om u kennis te laten maken met

aquarellen van een van de meest toonaangevende fokkers, Volker Lortz uit Gross-Bieberau een klein plaatsje in het Odenwald. In de loop der jaren is er van zijn hand, een fraaie collectie ontstaan. Zo ben ik zelf in het bezit van een Showracer en een Genuine Homer. Vrijwel alle afgebeelde aquarellen in dit artikel zijn in het bezit van Showracerfokkers.

Het vakmanschap van deze bescheiden kunstenaar is ras-technisch hoogstaand. Er verschijnen met enige regelmaat tekeningen, beelden, houtsnijwerk, geboetseerde beelden en anderszins in huisvlucht ontstane afbeeldingen van Showracers, maar dit is iets wat alle liefhebbers in huis willen hebben. Het is geen toeval, dat Volker de Showracer als favoriet ras heeft gebruikt in tal van aquarellen. Hij kon eigenlijk niet anders, omdat hij woonde en werkte in een streek die juist bekend is geworden door de Showracer. Het Odenwald is bekend geworden als bolwerk bij het ontstaan in Europa. Aanvankelijk fokte Volker Lortz geen duiven, maar waren kippen zijn grote liefde.

Eenmaal besmet, door het maken van aquarellen voor fokkers uit zijn directe omgeving, was het nog slechts een kwestie van tijd eer hij van Friedel Boschmeyer zijn eerste Showracers kreeg als tegenprestatie voor het maken van aquarellen. Zijn schilderijen waren en zijn erg intrek, zowel in Europa als in de USA. Zijn afbeeldingen gaven al meteen een beeld van een op de toekomst gerichte Showracer. De belangrijkste raskenmerken waren wat overdreven aangezet, zeker in vergelijking met de toen geldende Duitse standaard. In de praktijk zag je toen nog overal Showracers met ronde kop en spitse snavel, Volker modelleerde zijn afbeeldingen zo, dat fokkers jaren nodig hadden om (zijn) ideaalbeeld te realiseren. Je zou mogen stellen, dat hij een vooruitziende blik had. In zijn totale productie aan aquarellen zie je duidelijk de ontwikkeling van Showracers.

Een steeds populairdere kleurslag, bont.

Koppel blauwschimmel.

Koppel blauw zwartgeband.

Amerikaanse atleet

De Amerikaanse Showracer is in ons land nog maar betrekkelijk kort aanwezig. In november 1993, zagen wij, Jan Jacobs en ondergetekende op de VDT show in Dortmund dit imponerende ras voor het eerst. Het was liefde op het eerste gezicht en naar later bleek, werd het geen korte relatie zoals je wel vaker hebt met een ras dat snel bekoort. Hij was in Duitsland nog maar enkele jaren bekend, maar mocht zich vanaf de introductie verheugen in een explosieve groei aanhangers. In 1994 konden we met onze eerste koppels aan de slag en op Ornithophilia 1995 kon ik mijn eerste dieren laten zien, een blauw indigo gekraste doffer 1^e F. Hierna ging het crescendo met Showracers in Nederland. De komst van Amerikaanse Showracers ging in Europa via Duitsland. De Duitse fokkers Bossmeyer en Germann haalden de eerste Showracers naar Europa, waarbij eerstgenoemde voor een enorme verspreiding zorg droeg. De Showracer behoort in de VS tot een der meest geliefde rassen van eigen bodem. Amerika kent meerdere nationale rassen, waarvan de Kingduif de bekendste is.

De specifieke aandachtspunten bij beoordelingen

Het draait om een paar belangrijke raskenmerken die voor het overgrote deel het predicaat bepalen. Als eerste de complete indruk, die moet in alle opzichten harmonie uitstralen: een brede korte vogel, met een sterk opgerichte lichaamshouding van tenminste 45%, maar geen overdreven opgetrokken houding waarbij ze het hele lichaam optrekken, een dergelijke houding (Cobrahouding is ongewenst). Een atletische uitstraling is kenmerkend, bij een gezichtsuitdrukking die in eerste oogopslag doet denken aan een roofvogel (vandaar dat de gezichtslengte zo belangrijk is). Een goed dier is breed, maar in verhouding niet al te diep in borst, wel stevig in de stuit. Ook kijken we naar de borstspier, die het borstbeen bedekt (in de hand beoordelen), kort in achterpartij wat we in de kooi dienen te beoordelen. Hoe fraai ze ook zijn in houding en kop, zodra ze een spitse dunne snavel hebben, vallen ze onmiddellijk af voor een hoge beoordeling. Een Racer gaat van zeer breed, naar smal in de staart c.q. achterpartij bij een niet te holle ruglijn. Een korte brede hals, sterk uit de schouders tredend en een horizontaal gedragen kop met veel gezichtslengte. Bij de

doffers meten we niet zelden meer dan 40 mm. Het is een misvatting te denken dat wanneer de duif maar opgericht staat er meteen sprake is van een goede Racer. Wanneer ze bij een opgerichte houding, met zijn staart de bodem van de TT-kooi raken, zijn ze te lang. Zowel van boven als van de zijkanen als van de voorkant laten ze een driehoekvorm zien. De benen zijn ten hoogste middellang en naar achteren in een lichte niet te overdreven knik ingeplant. De kop in al haar lengte en vulling is tenminste even belangrijk, maar de standaard moet ergens mee beginnen en dat is bij ons nu eenmaal altijd type en lichaamshouding. De kop is in belangrijkheid gelijk aan de lichaamshouding, waarbij met name de vulling en de gezichtslengte bepalend is. Bij doffers verlangen we een gezichtslengte van 40 mm, gemeten van snavelpunt tot het midden van het oog. Duivinnen mogen volstaan met 38 mm. We meten dit niet op met een schuifmaat, maar de specialisten zien onmiddellijk of de juiste lengte, maar ook de juiste vulling, aanwezig zijn. Heel vaak treffen we nog te spitse dieren aan, waarbij de gezichtslengte wel aanwezig is, maar de vulling bij snavelaanzet en boven het oog volkomen ontbreekt. Toch behalen ze nog dikwijls een hoge beoordeling omdat ze op de overige onderdelen uitblinken. Dit is foutief omdat deze dieren de juiste uitstraling vaak missen. De kopbelijning is een ononderbroken gebogen lijn van snavelpunt tot achterkop, zonder storende onderbrekingen. De snavel moet krachtig zijn, breed aan de basis en beide helften dienen van gelijke sterkte te zijn, omdat anders de nodige vulling in de voorkop ontbreekt en de kop te spits oogt. De wratten worden fijn verlangd, maar bij met name overjarige doffers moeten we een weinig ontwikkelde wratstructuur toestaan, omdat er anders vrijwel geen oude doffers op tentoonstellingen worden ingezonden. Het hoort ook een beetje bij het ras. Ook zien we vaak doffers met beschadigde onderwratten de z.g. washuid, meestal afkomstig van onderlinge knokpartijen, dit behoort ook een beetje bij dit ras en daar moeten we niet teveel de nadruk op leggen. Een z.g. gespleten wrat, waarbij de wratten gescheiden zijn is weliswaar toegestaan, maar is zeker geen wens. Een veerscheiding tussen de beide wratten is een grote fout. Er zit een duidelijk verschil in doffer- en duivinnenkoppelen.

De oogkleur gaat van lichtend rood, donkerrood, oranje-rood, tot donker bij wit. Bij de volgorde van belangrijkheid staan zowel de kleur van het gevederte alsook de oogkleur achteraan. Het gaat vooral om de algemene indruk, lichaamsvorm en lichaamshouding, kopvorm, kopdracht en de snavel en wratten. De oogkleur behoort evenmin als de veerleur tot de raskenmerken. Zoals bij de postduiven is er ook bij Racers een relatie tussen de oogkleur en de veerleur. Het gevederte ligt strak en glad aan, zonder losse bevedering of huidplooiën. Die komen dikwijls voor in de nek en hals, het is een grote fout, evenals enige vorm van jabot of veerscheiding in de borst.

Overbodig is het om aan te geven dat de verdunde kleuren in gladheid van bevedering niet zijn te vergelijken met bijv. indigo of blauw zwartgekrast, waaraan we in dit opzicht de hoogste eis mogen stellen. Bij deze zachte kleuren zijn de veren door invloed van kleurstof zachter en haken de veerbaarden veel minder in elkaar, dit is onlosmakelijk verbonden aan de kleur. Over de kleur wil ik verder nog wel kwijt dat het bij de schimmels een harde eis is, dat er duidelijk bandjes aanwezig zijn op de schilden. Verder zijn ze zelden te donker of te licht (behalve wanneer ze gekeurd worden volgens de Nederlandse kleurenlijst). Maar, zelfs dan is 96 punten nog mogelijk. Bij bont is een ruime marge aangehouden, maar 50% wit 50% kleur is het meest ideale, maar 40/60 of 60/40 is in orde. Wanneer bij bont de ogen in het witte gedeelte vallen is de oogkleur donker. Twee verschillende ogen zijn foutief. Het zijn en blijven postduiven waarbij we geen al te intensieve kleur mogen verwachten. De staartbreedte bedraagt ongeveer 1½ staartpen. De vleugels dienen de rug goed af te dekken, maar is bij zo'n brede duif een moeilijke opgave. Enige clementie bij brede doffers mag ook hier het predicaat niet drukken, tenzij er betere dieren zitten. Hiermee zijn de allerbelangrijkste onderdelen voor een ieder meteen duidelijk.

De stand van het ras

Door het geringe aantal fokkers in Nederland, België en Frankrijk, waar slechts een kleine basis aanwezig is, blijft de kwaliteit achter op die van onze oosterburen. Zij zijn in feite de Amerikanen langsrij gekomen en in verschillende kleurslagen zoals geel dominant, geelzilver geband en gekrast, wit, zwart en bont de VS zelfs voorbij gestreefd. Ook in Australië en Zuid-Afrika staat het ras op een hoog niveau. Het is een ernstige misvatting te denken dat er in Duitsland bewust een ander dier wordt gefokt dan in de VS. Wel is inmiddels de basis breder dan in het moederland, waardoor er, in combinatie met de kennis van duivenfok, meer dan waar ook ter wereld, topdieren te zien zijn in vrijwel alle kleurslagen. In Duitsland worden op enkele hokken de duivinnen met minder dan 40 mm voorkeplengte uitgeselecteerd en voor de fok uitgesloten, dat is mogelijk omdat het ras in de breedte in de afgelopen 5-6 jaar enorm vooruit is gegaan. Toonaangevend zijn zowel in Amerika als in Duitsland de kleurslagen donker en blauw zwartgekrast. De overige kleurslagen zijn in de afgelopen paar jaar flink in kwaliteit verbeterd, met uitzondering van blauw zwartgeband, die wat is teruggelopen in kwaliteit. Met name in de geelkleuren en in bont zit de meeste progressie. Wit en zwart zijn al niet meer de zorgenkindjes. Je hoort nogal eens de opmerking dat het wel Show Homers

lijken, maar kopvorm en uitstraling zijn totaal anders. Er staat ook nergens, dat enkel Showhomers deze voorkeplengte zouden mogen hebben. U vraagt zich misschien af, waarom ik telkens verwijs naar Duitsland, terwijl Amerika het land van oorsprong is? Het antwoord is even simpel als voor de hand liggend. Op veel plaatsen wordt de keuring volgens de Amerikaanse methode gedaan. Dit houdt in, dat telkens de beste dieren uit een groep (b.v. blauw geband doffers oud), in de tentoonstellingskooi worden geplaatst, waarbij de minst goede als eerste afvalt en vervangen wordt door een ander exemplaar. Zo blijft er van iedere groep een vijftal zitten dat moet wedijveren met de overige groepen. Uit de beste van alle groepen komt de uiteindelijke winnaar. Het voordeel van een dergelijke methode is dat het publiek ziet wat er tijdens de keuring gebeurt. In de VS is het 'not-done' voor de inzenders om commentaar te leveren, op een stoeltje zittend nemen ze zwijgend kennis van de beoordeling en nemen hun eventuele verlies manmoedig, kom daar hier in Europa maar eens om. Je zou in een oeverloze discussie terecht komen, waarin iedereen gelijk wil hebben. Ik heb een dergelijke keuring tweemaal op de Gelderlandshow gedaan, met dien verstande, dat telkens zo mogelijk twee keurmeesters samen met het publiek bepalen welke dieren afvallen. Het is dan wel zo sportief als je niet je eigen duiven staat te promoten, maar dat is voor de meeste inzenders geen eenvoudige opgave. Wél een groot voordeel is, dat je als een keurmeester naar duiven leert kijken en ziet waar ze op letten bij de totstandkoming van het uiteindelijke predicaat. ●

Ook in de andere Schoonheidspostduivenrassen toont Volker zich een bekwaam kunstenaar. Deze Aquarel stelde hij beschikbaar voor de gezamenlijke tentoonstelling in Halle.

